

просвѣтителъ, когато за него става ясно, че новата наука, новитѣ даскали, излѣзли отъ школата на Неофита Рилски въ Габрово, обричатъ на пълна забрава първобитната метода на келийното обучение. А чарчарушитѣ на баба Филиповица, прочути въ цѣлия градъ? Старицата, преживѣла страшни покруси, намира утеха само въ своитѣ цвѣтя, безъ да забравя за мигъ загубенитѣ си седемъ сина и три дъщери, които я чакатъ въ таинственото „отвѣждъ“. Съ дълбока вѣра въ Бога, тя вижда въ мрачната нощъ, презъ очитѣ на въображението си едничкия си живъ синъ, забѣгналъ нѣкога въ чужбина и дошелъ сега да буди народа си за свобода. И тя умира спокойна, че е доживѣла среща съ него и че е оставила снаха, „снаха съ сини очи“, да отгледа внучетата ѝ, които тя самата нѣма да погали. . .

Трагиченъ споменъ извиква въ душата ни разказътъ за безстрашната самоотбрана на Никола Войводовъ и Цвѣтко Павловичъ, както и тоя за предателското залавяне и героичното самоубийство на Ангелъ Кънчева. Не по-малко увлѣкателна, безъ да взима печаленъ край, е историята на Отецъ Матей, този ревностенъ основателъ на революционни комитети, сподвижникъ на Левски и честъ гостенинъ на баба Тонка. Но въ центъра на всички тѣзи истории стои несъмнено образътъ и дѣлото на знаменитата юначна жена, майка на живия още Никола Обретеновъ, която при толкова нѣжни грижи за децата си проявява удивително самообладание и единъ високъ патриотизъмъ, способенъ на всички жертви въ името на българската свобода. Змей Горянинъ е съумѣлъ да ни разкаже съ много топло участие, съ много драматично непреже-